

efter Andragernes Opgivende, naar Leiligheden ellers er gunstig, kunde tage og have taget 12—20 P^b. Al om Dagen. Nu bliver Spørgsmaalet, om denne unegtelig meget sterke Gjennemfiskten af dette Farvand har høvt en Afgaen af Fiskemængden tilføje eller ikke. Andragerne sige, at den ikke mindste Maade har bevirket en Afgaen, men tværtimod snarere en Tiltagen af Fiskemængden. Nogle af dem, som jeg talte med personlig, nævnte for mig, at Gjeddefiskeriet i sidste Østeraar endog havde været saa rigt som aldrig noensinde før. Allefiskeriet spiller en stor og vigtig Rolle i dette Farvand. Andragerne give nogle Sagttagelser, som ere gjorte af Sæt paa 2 og 2 Fiskere, saaledes at hvert Hold af Sagttagere har bestaaet af forskellige Personer. De anføre, at 2 Fiskere, der have ført nøagtig Bog, have i 1875 fra 1ste Mai til 1ste Oktober, altsaa i 5 Maaned, fisset 2285 P^b. Al, det er pr. Maaned 457 P^b. Al. I 1877 have 2 andre Fiskere holdt nøagtig Bog og i samme Tidrum fisset 3926 P^b. Al, det er pr. Maaned 785 P^b. I 1879 have atter to Fiskere holdt Bog; de have fra medio Mai til medio August, altsaa i 3 Maaned, fisset 2575 P^b., det er pr. Maaned 858 P^b. Endelig har man ligeledes nøagtige Optegnelser for 1880 fra to Fiskere. De have fra medio Mai til medio August fisset 3060 P^b. Al, det er pr. Maaned 1020 P^b. Raster man nu et Blik paa disse Tal, saa ser man, at to Fiskere have fisset i 1875 pr. Maaned i den Tid, de have brugt Vaadde, 457 P^b. Al, i 1877 785 P^b., i 1879 858 P^b., i 1880 1020 P^b. Al. Det viser jo unegtelig en Fremgang, der synes aldeles ubisputerlig. Fiskerne fra Ulfssund have i deres Andragene, som jeg i denne Henseende nævner som et Mønster paa et Andragende, givet disse Tal, og det er mig, som deraf har udbraget de Resultater, som jeg nu har tilladt mig at forebringe for det høie Thing. Man maatte nu opfatte det Spørgsmaal, og det bliver jo navnlig et naturhistorisk eller et naturvidenskabeligt Spørgsmaal, hvorledes det er muligt, at en saa stærk Gjennemfiskten af et Vand kan finde Sted, og da som her navnlig Fiskeri efter Al med Drivvaad og andre Vaad, uden at det har tilføje, at Alenes Mængde aftager, idet det meget mere synes at have den Følge, at deres Mængde tiltager. Jeg skal hertil først sige, at det er en fra Damme, Parken eller lignende meget indesluttede Vand, hvor man aldeles er Herre over Forholdene, hentet almindelig Erfaring, at vil man have Angelen frem, maa man formindste de store Fisks Antal; thi ellers aede de det Meste af Angelen, og er der for mange store Fisk, faar man slet ikke Angelen frem. Det gjælder overalt i Fiskeriet, at ingen Rovfisk skaaner sin egen Yngel; den fortærer Alt, hvad den faar fat paa, og hvad den efter sin Størrelse kan maatte. Serlig er Alenes Yngel udsat for store Østervædelser af

Alene selv. Saavel Alene som deres Yngel opholde sig under Havbunden i Mudderet, hvor ingen anden Fisk kan trænge ind, og Angelen er derfor paa dette Sted udsat for i store Masser at blive fortæret af de større Al. Allerede heraf kan man maasse forklare, at Borttagelsen af de større Al giver Angelen en Fred, der gjør, at mangfoldige Individuer komme til Udvikling, som ikke vilde have naaet det, men være blevene fortærede, dersom der ikke var borttaget en stor Masse af de ældre Al. Jeg har imidlertid dog ikke troet at kunne berolige mig herved, ved den Underfølgelse, jeg har forløgt at foretage til Belysning af dette Spørgsmaal. Det er bekendt, at ikke saa Fisk, og da navnlig Laxefisken, foretage en aarlig Vandring fra de salte Vand op i de ferske for i de sidste at lege, og at det ikke er muligt for disse Fisk at forplante sig, undtagen at en saadan Vandring fra de salte Vand til de ferske Vand finder Sted, og der gives dem Leilighed til at lægge Ægen i de sidste. Dette gjælder, som jeg nævnte, særlig Laxefisken, og deri ligger der en fortrinlig Grund, hvad Lovgivningen ogsaa har søgt i flere Vand, til at beskytte Laxefisken i deres Opgang i det ferske Vand, indtil de have leget. Dette gjælder om alle Laxefisk, altsaa ogsaa om Ørred, Foreller og Deel. Ifølge den norske Forfatter D. N. Løberg i det af ham udgivne Værk „Norges Fiskerier“ og ifølge vor bekendte, jeg kunde sige berømte, afbøde Naturforsker Krøyers samstemmende Meddelelser foretage Alene ligeledes en Vandring, men denne Vandring er meget forskjellig fra Laxefiskenes. Medens Laxefisken nemlig hvert Aar, saalænge Individerne ere forplantningsdygtige, foretage Vandringen fra det salte Vand til det ferske og tilbage, foretager Alen i sit Liv kun een Vandring fra det salte til det ferske Vand og tilbage igjen, men den kommer saa aldrig noensinde igjen. Sagen er den, at Alene fødes i Havet. Hvorledes det gaar til med Alenes Forplantning i Havet, er en hidtil uløst Gaade. Den seneste Tids Forskning har vel forløgt at løfte en lille Flig af det Slør, som dækker denne Gaade, men det er ikke ret vidt, man er kommen i denne Henseende. Man maa sige, at Spørgsmaalet om, hvorledes Alenes Forplantning gaar for sig, endnu staar som en uopklaret Gaade; men saa Meget veed man, at Alene fødes i det salte Vand, drage som spæd Yngel, ikke tykkere end en Eytraad, i utrolige Masser fra det salte Vand op i de brakkede og ferske Vand for at forblive der, indtil de have været sig kjønsmodne, og naar hver Slægt har været sig kjønsmoden, vandrer den tilbage til det salte Hav for at forplante sig og kommer aldrig mere tilbage til det ferske Vand. Altsaa, kun een Vandring frem og tilbage foretager Alen ifølge de Oplysninger, som gives af den norske Forfatter Løberg, overensstemmende med vor berømte Naturforsker, afbøde